

Преди много години живял един много богат човек, с предан млад син, който споделял страстта му към изкуството. Заедно пътували по света, прибавяйки само най-добрите творби към своята колекция. Безценни творби на Пикасо, Ван Гог, Моне украсявали стените на семейното имение. Овдовелият баща гледал със задоволство как единственото му дете става опитен колекционер. Но дошъл денят, когато война постигнала народа и младият човек отишъл да служи на страната си. Само след няколко седмици бащата получил телеграма, че възлюбеният му син бил убит, докато пренасял ранен войник до лазарета.

Сутринта на Рождество се почукало на вратата на стария човек и, когато той отворил, бил поздравен от войник, носещ голям пакет в ръцете си. Представил се с думите: "Бях приятел на сина ви и аз бях този, на когото той спаси живота, преди да умре. Може ли да вляза за малко? Искам да ви покажа нещо. Искам да ви дам това." Когато старият човек разопаковал пакета, на хартията бил изобразен портретът на сина му. Макар че един критик никога не би счел творбата за гениална, картината пресъздавала точно лицето на младия мъж, с най-малките подробности, като разкривала неговата личност.

Следващата пролет старият човек се разболял и починал. Изкуствоведите от цял свят стояли в трепетно очакване. Според волята на стареца всичките творби щели да бъдат разпродадени на търг. Денят скоро дошъл и колекционерите от цял свят се събрали да наддават за едни от най-грандиозните картини в света. Наддаването започнало с картина, която не била в списъка на никой музей. Това бил портретът на сина. Акционерът помолил за явен търг. Залата била тиха. "Кой ще започне наддаването със сто долара?" - попитал той. Минутите минавали, но никой не искал да го купи. От задните редове някой грубо извикал: "Кого го е грижа за тази картина? Това е просто портрет на неговия син. Нека да го забравим и да продължим с важните!" И други гласове се обадиха в подкрепа. Но акционерът отговорил: "Не, първо трябва да продадем тази картина. И така - кой ще вземе сина?" Накрая един приятел на стария човек се обадил: "Е, добре, аз познавам момчето. Аз искам да я взема. Давам сто долара." "Имаме сто долара" - извикал акционерът. - Някой дава ли повече?" След продължителна тишина казал: "Първи път, втори път, продадена!" Чукчето ударило. Аплодисменти изпълнили залата

и някой казал: "И сега да преминем към същността!" Но акционерът погледнал публиката и обявил, че тържът е приключил. Слисани, отказващи да повярват, всички мълчали. Някой се осмелил и

тиянски институции за едно по-високо образование. Основовложниците на тези училища вярвали, че да се изучава науката, означава да се изучават творенията на Бога. По този начин те научавали

ме цяха да си останат сакасти; слепите цяха да си останат в своята вечна тъмнина; глухите цяха да живеят в тишина. Никога не бихме чули творенията на Бога. По този начин те научавали

"която вземе сина,... получава всичко."

защото Христос се роди

попитал: "Как така приключи? Ние не сме дошли за портрета на някой си син. Какво ще кажете за всички тези картини? Тук има изкуство за милиони долари! Настояваме да обясните какво се случва!" Акционерът отговорил: "Много е просто. По волята на бащата, който вземе сина,... получава всичко."

Това е същността на историята за Рождество: който вземе Сина, получава всичко. Библията казва в I Йоаново 5:11, 12: "Свидетелството е това, че Бог ни е дал вечен живот и че този живот е в Сина Му. Който има Сина, има този живот; който няма Божия Син, няма този живот."

Който има Сина, има всичко. Но какво точно включва "всичко"? Няколко неща.

Защото Христос се роди, ние познаваме Бога

Идването Му на земята ни даде жива картина за това, какъв точно е Бог, то постави лице на Бога. Писанието казва в Колосяни 1:15, 16: "В Него, Който е образ на невидимия Бог, първороден преди всяко създание..."

Това се има предвид под въплъщението - Бог идва на земята с човешко тяло. Бог от небето дойде на земята да живее сред нас, за да знаем как точно изглежда. Представете си какъв щеше да бъде светът, ако Исус Христос ниша не беше дошъл. Харвард и Йейл никога не биха съществували, понеже те са основани като хрис-

повече за това, какъв е Бог. Много болници, като например *Долна Линда*, не биха съществували, защото те са създадени от хора, имащи милост в сърцата си към болните. Благодарение на тяхната опитност с Исус Христос те дават от Неговата любов на хората. Нашето летописание би било напълно различно. Докато сега разделяме времето на събития, случили се преди Христа, и събития, случили се след Христа. Нямахме да има църкви на всеки ъгъл. Не биха съществували и Теологическият факултет в Белград и София. Бихме имали и половин Библия. Никога не бихме чули за любовта на Бога, Който е личност. Ако Бог не бе посетил земята, ние никога нямаме да имаме надежда за Неговото Второ завръщане. Нямахме да има Рождество - нямаме да има подаръци, символизиращи най-великия дар, подарен ни от Бога. Нямахме да има рождествени песни и химни.

Без Христос Мария Магдалена би умряла в греховете си. Матей би останал предател на сънародниците си. Римският войник би продължил с жестокостите си. Петър, Яков и Йоан нямаше да направят нищо друго от живота си освен да си останат рибари. Апостол Павел никога не би бил повече от един жесток фарисей, стриктно придържащ се към закона, който непреклонно изпитва въпреки от хората. Хората, нуждаещи се от изцеление, по времето на Христос биха живели с болни тела и дух. Сакасти-

им дава много висока цена, защото е такъв по характер. Виждаме го в живота на Христос отново и отново. Изглежда, че аутсайдерите са Неговият специалитет. Грешникът - болният, бедният и слабият - бяха хората, които Той изваждаше от боклука и превръщаше в съкровище. Ако Исус не се беше родил на нашата земя, ние никога не бихме научили за тази страна от характера на Бога.

Понеже Христос ни показва какъв е Той, искаме да бъдем като Него. Преобразени сме от Неговата милост и сме обновени чрез любовта Му. Милостиви сме към другите, защото някой друг показва към нас невероятна милост. Процаваме, защото на нас ни е простено. Даваме, защото Той даде на нас. Ние живеем, защото Той ни е дал живот.

Защото Христос се роди, греховете ни могат да бъдат простени

Спомнете си за момента за най-лошото нещо, което някога сте извършили - действието, карачо ви да се изчервявате от срам. И сега си помислете какво би се случило, ако Христос не беше дошъл... нашите грехове нямаше да бъдат опростени. Как цял свят да се чувстваме? Винаги ни никога не би била отнета и наказанието ни щеше да висе над главите ни. Но откакто Исус дойде, прощението се дава на тези, които приемат предложената от Него милост. Всеки знае какъв мир ни носи прощката. Можем да процаваме на себе си и на другите, защото Исус дойде и ни даде прощение.

Ако никога не беше дошъл, цял свят да имаме само заповеди за спазване и никога нямаше да чуем великите думи, казани в Новия Завет: "Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за

да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот. Понеже Бог не е пратил Сина в света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него." (Йоан 3:16, 17) Бихме пропуснали Спасителя. Нямахме да говорим за прощението и приемането ни от Бога, а само за закона, на който трябва да се подчиняваме. Думата "благодат" нямаше да присъства в речника ни. Щяхме да говорим за справедливост, хората цяха да получават това, което заслужават, без да търсят милост от Бога. Ако Исус не беше дошъл, жената, хваната в прелюбодейство, никога не би чула думите: "Нито аз те осъждам. Иди си и от сега не съгрешавай вече." (Йоан 8:11)

Библията казва: "Виждете каква любов ни е дал Отец - да се наречем Божи чада! А такава и сме." (I Йоаново 3:1) Ние сме Божи деца, защото ни беше простено в знак на великата Божия милост. Станала възможна благодарение на Неговата мъчителна смърт. Това е толкова просто и в същото време толкова трудно - да се смирим и да молим за прощението, което Той ни предлага. Но е много повече от прощение - то ни

носи и промяна на живота ни. Библията казва: "А ние всички, които с непокрити лица отразяваме Господната слава като в огледало, преобразяваме се в Неговия образ от слава в слава, както от Духа Господен." Христос дойде не само да очисти сърцата ни, Той ги и променя. Ние биваме преобразявани по Неговия образ и характер все повече и повече с всеки изминал ден. Живеейки с Него, ставаме като Него. Светият Дух работи в нас, за да изобрази Своя образ в сърцата ни.

Защото Исус се роди, ние се надяваме на небето

То стана възможно за нас чрез Него. Както понякога казваме: "Христос отвори Рая за нас!"

Продължава на стр.7

Давид Шили е роден през 1983 г. в Бачка Топола, Сърбия, в семейството на пастор. Кръщава се през 1998 г., а през 2006 г. завършва Теологическия факултет в Белград. В България идва на младежки лагер през лятото на 2005 г. Там се запознава с Петра Теофилова и на 6 август 2006 г. сключват брак. В момента Давид работи като проповедник и обслужва пет църкви в окръг Кула, Сърбия, а Петра със своите музикални способности е негов първ помощник.